

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 29 stycznia 2016r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Marchwicka

Protokolant: Małgorzata Alfawicka

przy udziale D. B. Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu

po rozpoznaniu rozprawie w dniach 27 lutego 2015r., 14 kwietnia 2015r., 11 czerwca 2015r., 15 września 2015r., 06 listopada 2015r., 17 grudnia 2015r. i 26 stycznia 2016r. we Wrocławiu sprawy

1. **J. S. (J. S.)**

syna B. i J. z domu G.

urodz. (...) we W.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od maja 2013 roku do czerwca 2013 roku we W., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu udzielił korzyści majątkowej, podając się za Prokuratora Apelacyjnego J. L. (1) w kwocie 11.000 złotych w zamian za podjęcie działań mających na celu uniknięcie przez niego odpowiedzialności karnej za ewentualnie ujawnione w przyszłości, przestępstwa oszustw kredytowych w toku śledztwa nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową dla Wrocławia Stare Miasto we W. pod sygn. Akt 2 Ds 327/12 a prowadzonego przez Delegaturę Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego we W., mając świadomość że działanie J. L. (1) było bezprawne,

tj. o czyn z art.230a§ 1 k.k. w zw. z art.12 k.k.

2. **S. K. (1) (S. K. (1))**

syna S. i V. z domu Z.

urodzonego (...) w T.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że

II. w okresie od 1 maja 2013 roku do 30 maja 2013 roku we W., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu udzielił korzyści majątkowej, podając się za Prokuratora Apelacyjnego J. L. (1) w kwocie 17.000 złotych w zamian za podjęcie działań mających na celu uniknięcie przez niego odpowiedzialności karnej za przestępstwo paserstwa samochodu marki A. (...) pochodzącego z kradzieży, odnośnie którego Prokuratura Rejonowa w Rawiczu pod sygnaturą akt Ds 211/13 nadzorowała postępowanie przygotowawcze, mając świadomość że działanie J. L. (1) było bezprawne,

tj. o czyn z art.230a§ 1 k.k. w zw. z art.12 k.k.

3. **I. Z. (I. Z.)**

córki J. i B. z domu M.

urodzonej (...) W B.

PESEL (...)

oskarżonej o to, że

III. w okresie od 1 maja 2013 roku do 30 maja 2013 roku we W., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu udzieliła korzyści majątkowej, podającego się za Prokuratora Apelacyjnego J. L. (1) w kwocie 11.000 złotych w zamian za podjęcie działań mających na celu uniknięcia przez nią odpowiedzialności karnej za przestępstwa oszustw kredytowych odnośnie których Prokuratura Rejonowa dla Wrocławia Stare Miasto we W. pod sygn. Akt 2 Ds 327/12 nadzorowała postępowanie przygotowawcze prowadzone przez Delegaturę Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego we W., mając świadomość że działanie J. L. (1) było bezprawne,

tj. o czyn z art.230a§ 1 k.k. w zw. z art.12 k.k.

IV. w okresie od 1 maja 2013 roku do 30 maja 2013 roku w T. , działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia przez podającego się za Prokuratora Apelacyjnego J. L. (1) korzyści majątkowej w kwocie 17.000 złotych udzieliła mu pomocy w popełnieniu przestępstwa biernej płatnej protekcji w ten sposób że nakłoniła S. K. (1) do skorzystania z oferty J. L. (1) w zamian za podjęcie działań mających na celu uniknięcie przez S. K. (1) odpowiedzialności karnej za przestępstwo paserstwa samochodu marki A. (...) pochodzącego z kradzieży, odnośnie którego Prokuratura Rejonowa w Rawiczu pod sygnaturą akt Ds 211/13 nadzorowała postępowanie przygotowawcze, mając świadomość że działanie J. L. (1) było bezprawne,

tj. o czyn z art.18§3 k.k. w zw. z art.230§ 1 k.k. w zw. z art.12 k.k.

I. uznaje oskarżonego **J. S.** za winnego tego, że w okresie od maja 2013 roku do czerwca 2013 roku we W., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu udzielił korzyści majątkowej w kwocie 11.000 złotych ustalonej osobie podającej się za Prokuratora Apelacyjnego w zamian za podjęcie działań mających na celu uniknięcie przez niego odpowiedzialności karnej za ewentualnie ujawnione w przyszłości, przestępstwa oszustw kredytowych w toku śledztwa nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową dla Wrocławia Stare Miasto we W. pod sygn. Akt 2 Ds 327/12 a prowadzonego przez Delegaturę Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego we W., mając świadomość że działanie tej osoby było bezprawne, co stanowi przestępstwo z art.230a§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. i za to na podstawie art.230a§1 k.k. wymierza mu karę **2 (dwóch) lat** pozbawienia wolności;

II. na podstawie art.69§1 i 2 k.k. w zw. z art.70§1 pkt 1 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego J. S. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. na podstawie art.71§1 k.k. w zw. z art.33§1 i 3 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. wymierza oskarżonemu J. S. grzywnę w ilości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu złotych)

IV. na podstawie art.63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu J. S. okres zatrzymania w dniu 21.01.2014r. przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

V. uznaje oskarżonego **S. K. (1)** za winnego tego, że w okresie od 1 maja 2013 roku do 30 maja 2013 roku we W., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu udzielił korzyści majątkowej w kwocie 17.000 złotych ustalonej osobie podającej się za Prokuratora Apelacyjnego, w zamian za podjęcie działań mających na celu uniknięcie przez niego odpowiedzialności karnej za przestępstwo paserstwa samochodu marki A. (...) pochodzącego z kradzieży, odnośnie którego Prokuratura Rejonowa w Rawiczu pod sygnaturą akt Ds 211/13 nadzorowała postępowanie przygotowawcze, mając świadomość że działanie tej osoby było bezprawne, co stanowi

przestępstwo z art.230a§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. i za to na podstawie art.230a§1 k.k. wymierza mu karę **2 (dwóch) lat** pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art.69§1 i 2 k.k. w zw. z art.70§1 pkt 1 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego S. K. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

VII. na podstawie art.71§1 k.k. w zw. z art.33§1 i 3 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. wymierza oskarżonemu S. K. (1) grzywnę w ilości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu złotych);

VIII. na podstawie art.63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu S. K. (1) okres zatrzymania w dniu 21.01.2014r. przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

IX. uznaje oskarżoną **I. Z.** za winną tego, że w okresie od 1 maja 2013 roku do 30 maja 2013 roku we W., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu udzieliła korzyści majątkowej w kwocie 11.000 złotych ustalonej osobie podającej się za Prokuratora Apelacyjnego w zamian za podjęcie działań mających na celu uniknięcia przez nią odpowiedzialności karnej za przestępstwa oszustw kredytowych odnośnie których Prokuratura Rejonowa dla Wrocławia Stare Miasto we W. pod sygn. Akt 2 Ds 327/12 nadzorowała postępowanie przygotowawcze prowadzone przez Delegaturę Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego we W., mając świadomość że działanie tej osoby było bezprawne, co stanowi przestępstwo z art.230a§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. i za to na podstawie art.230a§1 k.k. wymierza jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

X. uznaje oskarżoną **I. Z.** za winną tego, że w okresie od 1 maja 2013 roku do 30 maja 2013 roku w T. , działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia przez ustaloną osobę podającą się za Prokuratora Apelacyjnego korzyści majątkowej w kwocie 17.000 złotych udzieliła tej osobie pomocy w popełnieniu przestępstwa biernej płatnej protekcji w ten sposób że nakłoniła S. K. (1) do skorzystania z oferty tej osoby w zamian za podjęcie działań mających na celu uniknięcie przez S. K. (1) odpowiedzialności karnej za przestępstwo paserstwa samochodu marki A. (...) pochodzącego z kradzieży, odnośnie którego Prokuratura Rejonowa w Rawiczu pod sygnaturą akt Ds 211/13 nadzorowała postępowanie przygotowawcze, mając świadomość że działanie tej osoby było bezprawne, co stanowi przestępstwo z art.18§3 k.k. w zw. z art. 230§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. i za to na podstawie art.230§1 k.k. w zw. z art.19§1 k.k. wymierza jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XI. na podstawie art.85 k.k. i art.86§1 k.k. i art.4§1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonej I. Z. kary pozbawienia wolności i wymierza jej karę łączną **2 (dwóch) lat** pozbawienia wolności;

XII. na podstawie art.89§1 k.k. i art.69§1 i 2 k.k. w zw. z art.70§1 pkt 1 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej I. Z. łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

XIII. na podstawie art.71§1 k.k. w zw. z art.33§1 i 3 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. wymierza oskarżonej I. Z. grzywnę w ilości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu złotych);

XIV. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze oraz §19 oraz §14 ust.1 pkt 2 i ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. J. kwotę 1608,84 zł z tytułu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu oskarżonej I. Z., w tym 300,84 zł podatku od towarów i usług;

XV. na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, zaś na podstawie art.17ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych od należnych opłat, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Postanowieniem z dnia 24 stycznia 2013r. w sprawie V Kp 156/13, Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia na wniosek Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Stare Miasto, zastosował wobec R. S. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i 297 § 1 k.k.

W kręgu zainteresowań Prokuratury w związku z zarzutami stawianymi R. S. pozostawała jego żona M. S., a także J. S. i I. Z., którym w konsekwencji postanowiono zarzuty.

W związku z zatrzymaniem a następnie aresztowaniem R. S. wszystkie te osoby spodziewały się postawienia w stan oskarżenia.

/dowód: protokół oględzin akt postępowania przygotowawczego dotyczącego R. S. wraz z załącznikami k. 30 – 100, akt oskarżenia w sprawie III K 78/15 k. 1573 – 1686/

Po otrzymaniu wezwania z Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Stare Miasto na przesłuchanie w charakterze podejrzaney, M. S. telefonicznie zmieniła termin na 8 kwietnia 2013 roku.

O otrzymanym wezwaniu oraz o swoich problemach opowiedziała koleżance I. H..

/dowód: zeznania świadka M. S. k. 11, k. 20-27/

Na początku 2013 roku J. Ś. za pośrednictwem portalu internetowego poznała J. L. (1). Podczas spotkania mężczyzna przedstawił jej się jako prokurator Prokuratury Apelacyjnej we Wrocławiu. Zaczęła się z nim regularnie spotykać. W dniu 8 marca 2013 roku udała się wraz z nim do sklepu swojej matki, gdzie pracowała jej siostra I. H..

W trakcie tego spotkania J. L. (1), odbierając swój telefon, przedstawiał się używając słów „prokurator (...)”.

Podczas kolejnego spotkania z I. H., J. L. (1) opowiadał o swojej przeszłości oraz rodzinie, która zginęła w tragicznych okolicznościach. Planował wspólną przyszłość z J. Ś., deklarował chęć zakupu domu jednorodzinnego w T., w którym mieliby wspólnie zamieszkać.

W trakcie rozmowy I. H. opowiedziała J. L. (1) o problemach M. S., której mąż został tymczasowo aresztowany i w związku z tym przebywał w Areszcie Śledczym we W..

Wówczas J. L. (1) zadeklarował chęć pomocy i poprosił I. H. o skontaktowanie go z M. S..

I. H. zaproponowała więc M. S. pomoc i zaaranżowała spotkanie z J. L. (1).

/dowód: zeznania świadka J. Ś. , k. 684 – 687, k. 1697 – 1703,

zeznania świadka I. H. k. 695-698, k. 906, k. 1079, k. 1703 – 1709/

Do spotkania doszło w sobotę 06 kwietnia 2013 roku na zapleczu sklepu (...) w T., pomiędzy godziną 19:00 a 23:00. W tym czasie sklep był już zamknięty. W spotkaniu brała udział I. H., J. Ś., M. S. oraz J. L. (1).

W trakcie rozmowy J. L. (1), podkreślał, że jest prokuratorem, przekonywał, żeby go nie sprawdzać i nie pytać o niego, bo to może być niebezpieczne.

Opowieściami o swojej przeszłości, o pracy, o prawniczej rodzinie, budował swój pozytywny wizerunek. Aby być bardziej wiarygodnym opowiadał o okolicznościach sprawy R. S., o osobach przesłuchiowanych w tej sprawie, znał imię i nazwisko prokuratora prowadzącego to postępowanie, a w pewnym momencie symulował również rozmowę telefoniczną z tym prokuratorem. W ten sposób przekonał M. S. do siebie. Poinformował ją także, że prawdopodobnie w dniu 8 kwietnia 2013 roku zostanie zatrzymana i aresztowana.

J. L. (1) zaproponował M. S., że może jej pomóc w uniknięciu tymczasowego aresztowania, ale trzeba będzie za to zapłacić. Jednocześnie podkreślił, że nie chce pieniędzy dla siebie. Na sobotnim spotkaniu nie padły żadne kwoty i nie ustalono szczegółów, zaś M. S. miała zastanowić się nad propozycją J. L. (1).

Następnego dnia tj. 07 kwietnia 2013 roku M. S. udała się do domu I. H. i poinformowała ją, że chce skorzystać z propozycji J. L. (1). Kobiety telefonicznie skontaktowały się L., który za oferowaną pomoc zażądał kwoty 21.000 zł. Po powrocie do domu M. S. przygotowała pieniądze i zapakowała je w białe pudełko przewiązane kokardą. Pudełko wraz z zawartością przekazała I. H., która czekała na nią pod domem.

I. H. przekazała pieniądze J. L. (1) w poniedziałek rano pod restauracją (...) na parkingu przy centrum Handlowym (...).

Do kolejnego spotkania z J. L. (1) doszło przypadkowo na ulicy około 12 kwietnia 2013 roku.

J. L. (1) poprosił wówczas M. S. o kontakt do kobiety o imieniu I., która także zamieszana jest w sprawę wyłudzenia kredytów. Mówił, że I. jest prawnikiem i jeśli zostanie skazana straci prawo do wykonywania zawodu. M. S. domyśliła się, że kobietą, o którą pytał J. L. (1) jest I. Z., w związku z czym skontaktowała się z nią telefonicznie, a następnie pojechała do niej do domu.

/dowód: zeznania świadka M. S. k. 11-13, k. 20-27, k. 1514-1518/

I. Z. była w tym czasie aplikantką III roku aplikacji radcowskiej, przeprowadziła się właśnie do B. I. Z. przewidywała, że mogą być jej postawione zarzuty w sprawie oszustw kredytowych, w które zamieszany był też R. S.. Obawiała się w związku z tym skreślenia z listy aplikantów radcowskich. Dodatkowo była bezrobotna i miała długi.

Kiedy przyjechała do niej M. S. i opowiedziała o rozmowie z J. L. (1) zdecydowała się na spotkanie z nim.

Obie kobiety udały się na festyn w M., gdzie I. Z. poznała J. L. (1), który w zamian za kwotę 11.000 zł zaoferował jej pomoc w uniknięciu odpowiedzialności karnej i sędowaniu winy w sprawie oszustw kredytowych na inną osobę, a tym samym umożliwienie jej ukończenia aplikacji radcowskiej.

J. L. (1) nie powiedział jednak w jaki sposób zamierza to załatwić, komu przekaze pieniądze i w jakiej formie miałyby się to odbyć.

Po powrocie z M., I. Z. udała się do swojej mamy, która mieszka w T., aby pożyczyć od niej pieniądze. Wieczorem w obecności M. S. i J. Ś. przekazała pieniądze J. L. (1).

Następnego dnia rano I. Z. zaczęła mieć wątpliwości. Zadzwoiła więc do J. L. (1), informując go, że chce się wycofać i że chce zwrotu gotówki. W odpowiedzi dowiedziała się, że już jest za późno, bowiem pieniądze zostały już przekazane właściwej osobie. W rozmowie L. był dla niej nieprzyjemny i ostrzegał ją żeby go nie sprawdzała.

W późniejszym czasie aby wzbudzić jej zaufanie J. L. (1) zaczął zbliżać się do niej na podłożu prywatnym, zaczęli się spotykać i planować wspólną przyszłość, pozostawali we wspólnym pożyciu.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonej I. Z. k. 1119-1121, k. 1445 – 1458, k. 1548 – 1552,

zeznania świadka M. S. k. 11-13, k. 20-27, k. 1514-1518, k. 1548-1552,

zeznania świadka J. L. (1) k. 108, k. 111-113, k. 1509-1514

dokumenty dotyczące aplikacji radcowskiej k. 1541-1544,

protokół oględzin akt postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej W. sygn. akt 2 Ds. 327/12 k. 805 – 816/

W tym też czasie, tj. w maju 2013 roku S. K. (1) został zatrzymany w związku z podejrzeniem o popełnienie przestępstwa paserstwa. Postanowieniem z dnia 7 maja 2013 roku, zmienionym następnie 8 maja 2013 roku w sprawie Ds. 211/13 Prokurator Prokuratury Rejonowej w Rawiczu, postawił mu zarzut z art. 291§1 k.k., polegający na pomocy w ukryciu, w bliżej nie ustalonym czasie i okresie pomiędzy grudniem 2012 roku a 7 maja 2013 roku w R. gm. O. woj. (...), samochodu marki A. (...) nr VIN (...) rok produkcji 2009 wartości około 100.000 zł uzyskanego za pomocą czynu zabronionego tj. pochodzącego z kradzieży dokonanej w listopadzie 2012 roku na terenie Niemiec.

Po zwolnieniu, skontaktował się ze swoją ciotką I. Z., która jak wiedział miała wykształcenie prawnicze.

S. K. (1) z uwagi na wykonywaną pracę nie mógł być karany, dlatego też chciał się jej poradzić, ewentualnie prosić o polecenie innego prawnika, który mógłby go reprezentować w toczącym się przeciwko niemu postępowaniu.

I. Z. odmówiła udzielenia pomocy, twierdząc, że nie zna się na prawie karnym. Po kilku dniach skontaktowała się z nim jednak telefonicznie i podała mu numer do J. L. (1).

S. K. (1) zadzwonił na podany mu przez ciotkę numer telefonu, rozmówca którym był J. L. (2) znał szczegóły jego sprawy.

Mężczyźni umówił się na spotkanie we W., które miało miejsce na parkingu koło Centrum Handlowego (...). Podczas rozmowy telefonicznej J. L. (1) sam wskazał miejsce spotkania, a także kazał S. K. (1) zabrać ze sobą pieniądze w kwocie 17.000 zł. Za tę kwotę J. L. (1) miał załatwić warunkowe umorzenie postępowania.

Jeszcze tego samego dnia S. K. (1) udał się do swoich rodziców z prośbą o udzielenie pożyczki. S. i W. K. pożyczili synowi kwotę 7.000 zł. Reszta pieniędzy stanowiła oszczędności S. K. (1).

Około godziny 16:00 S. K. (1) spotkał się z J. L. (1) na parkingu. L. przyjechał czarnym skuterem i twierdził, że bardzo się śpieszy. Kazał S. K. (1) włożyć pieniądze do schowka, znajdującego się pod siedzeniem, co też S. K. (1) uczynił.

Mężczyźni wymienili między sobą kilka zdań. W toku rozmowy J. L. (1) poinformował S. K. (1), że jest prokuratorem oraz, że jego sprawa będzie warunkowo umorzona, chociaż będzie ciężko ją załatwić, gdyż toczy się w innym województwie. Przekazane pieniądze miały być przeznaczone dla prokuratora prowadzącego sprawę, w zamian za wydanie postanowienia o warunkowym umorzeniu postępowania.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. K. (1) k. 782-784, k. 1438 – 1444,

wyjaśnienia oskarżonej I. Z. k. 1119-1121, k. 1445- 1458,

zeznania świadka J. L. (1) k. 108, k. 111-113, k. 1509-1514;

zeznania świadka S. K. (2) k. 887 – 888,

zeznania świadka W. K. k. 890 – 891,

pismo Prokuratury Okręgowej w Poznaniu z dnia 09.12.2013 r. wraz z załącznikami k. 759 – 766,

protokół oględzin telefonu komórkowego S. K. (1) k. 789-790/

Także na początku maja 2013 roku, M. S., będąc pod dużym wpływem J. L. (1) i chcąc pomóc swojemu mężowi, ujawniła dane innych osób, związanych z oszustwami kredytowymi, którym również groziła odpowiedzialność karna. J. L. (1) przekonywał ją, że może pomóc tym osobom w uniknięciu odpowiedzialności, a przede wszystkim może przyspieszyć zwolnienie z aresztu jej męża. Podała mu więc numer telefonu do J. S., doprowadzając pośrednio do ich spotkania.

Do spotkania J. L. (1) z J. S. doszło w piątkowe popołudnie około godziny 18:00 – 19:00 na parkingu Centrum Handlowego (...) pod Mc D.. Uczestniczyli w nim także J. K. i A. P..

J. L. (1) przyjechał na skuterze. Przedstawił się i powiedział, że jest prokuratorem. Twierdził, że są niezbędne zeznania trzech osób, aby przerzucić odpowiedzialność na K. S.. W ten sposób R. S. zostałyby zwolnione z Aresztu Śledczego, a J. S. mógłby odzyskać pieniądze w kwocie 85.000 zł, pożyczone niegdyś K. S., który go oszukał. J. L. (1) twierdził, że jego koledzy prokuratorzy wszystko mieli już przygotowane, czekali tylko na ich zeznania. Argumenty te nie przekonały jednak J. S.. Miał pewne wątpliwości co J. L. (1).

Po spotkaniu J. L. (1) zadzwonił do J. S. i przekonywał do skorzystania z propozycji, powiedział, że będzie to kosztowało 13.500 zł. Później dzwonił jeszcze kilka razy.

Za namową M. S., która zapewniała, że J. L. (1) wielokrotnie jej pomógł, J. S. zdecydował się przekazać mu pieniądze w kwocie 11.000 zł. Resztę umówionej kwoty, tj. 2500 zł dołożyła M. S..

Następnie M. S. zawiozła zgromadzoną sumę do zakładu pogrzebowego na ul. (...) we W., nieopodal Teatru Polskiego, gdzie je zostawiła.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. S. k. 862 - 865, k. 1435 -1439,

zeznania świadka J. L. (1) k. 108, k. 111-113, k. 1509-1514

zeznania świadka M. S. k. 818-819, k. 1514 – 1518,

zeznania świadka A. P. k. 843-845, k. 1722 – 1726,

zeznania świadka J. K. k. 836-838, k. 1558 – 1560/

W dniu 21 stycznia 2014 roku o godzinie 07:30 funkcjonariusze Komendy Wojewódzkiej Policji we W. dokonali zatrzymania i przeszukania J. S.. W wyniku podjętych czynności zabezpieczyli telefon marki A. iPhone 4 i przeprowadzili jego oględziny. W trakcie oględzin ujawniono pozycję opisaną (...) oraz numer (...).

Następnie w dniu 21 stycznia o godzinie 14:48 J. S. został zwolniony.

/dowód: protokół zatrzymania J. S. k. 851,

protokół przeszukania J. S. k. 854-856,

protokół oględzin telefonu A. iPhone 4 k. 870 – 874/

Również w dniu 21 stycznia 2014 roku o godzinie 11:07 funkcjonariusze Komendy Wojewódzkiej Policji we W. zatrzymali S. K. (1), a następnie dokonali jego przeszukania. W wyniku tej czynności zabezpieczono telefon marki S. (...) m. i przeprowadzono jego oględziny.

W dniu 21 stycznia 2014 roku o godzinie 16:50 nastąpiło zwolnienie S. K. (1).

/dowód: protokół zatrzymania S. K. (1) k. 770,

protokół przeszukania S. K. (1) 773-776,

protokół oględzin telefonu komórkowego S. K. (1) k. 789-790/

J. S. urodził się (...) we W.. Ma wyższe wykształcenie o profilu ekonomicznym. Pracuje jako pełnomocnik firmy (...) Spółka z o.o. z siedzibą we W.. Z tego tytułu osiąga miesięczne dochody w wysokości około 900 zł. Jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu.

Nie był w przeszłości leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Nie był dotychczas karany sądownie.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. S. k. 862, k. 1420,

dane o karalności k. 924/

S. K. (1) urodził się (...) w T.. Posiada wyższe wykształcenie. Z zawodu jest inżynierem leśnictwa. Aktualnie pracuje w Nadleśnictwie O. na stanowisku podleśniczego. Z tego tytułu osiąga miesięczny dochód w wysokości około 3.000 brutto. Jest kawalerem. Nie ma nikogo na utrzymaniu.

Nie był w przeszłości leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Nie był dotychczas karany sądownie.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. K. (1) k. 782, k. 1420,

dane o karalności k. 929/

I. Z. urodziła się (...) w B.. Posiada wyższe wykształcenie prawnicze. Aktualnie nie pracuje, pozostaje na utrzymaniu mamy. Jest bezdzietną panną, nie ma nikogo na utrzymaniu.

Nie była w przeszłości leczona neurologicznie ani odwykowo. Z uwagi na problemy natury osobistej oraz prawnej leczy się psychiatrycznie i przyjmuje leki psychotropowe.

Nie była dotychczas karana sądownie.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonej I. Z. k. 823, k. 1420,

dane o karalności k. 925/

W czasie czynów I. Z. nie miała zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności do pokierowania swoim postępowaniem w myśl art. 31 §1 lub § 2 k.k. Nie stwierdzono u niej upośledzenia umysłowego, a także wykluczono inne zakłócenia czynności psychicznych mogących mieć istotne znaczenie dla oceny jej poczytalności. Podawane przez nią leczenie psychiatryczne związane z niepsychotycznymi zaburzeniami emocjonalnymi wtórnymi do jej trudnej sytuacji życiowo – prawnej, miało miejsce już po okresie objętym zarzutami. Nie zachodzą względem niej warunki określone w art. 31 §2 k.k. Nie było przeciwwskazań do jej udziału w postępowaniu karnym.

/dowód: opinia sądowo – psychiatryczna k. 1427 – 1429/

J. S. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego, co miało miejsce w dniu 21 stycznia 2014 roku, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Składając wyjaśnienia podał, że z J. L. (1) skontaktowała go M. S., która za wszelką cenę chciała pomóc mężowi i doprowadzić do jego zwolnienia z Aresztu Śledczego. Przekonała, go że J. L. (1) jest prokuratorem, ma dużą wiedzę o sprawie i wielokrotnie jej pomógł. Ostatecznie za jej namową umówił się na spotkanie z L., na którym wraz nim byli obecni jego koledzy J. K. i A. P.. W zamian za kwotę 13.500 zł L., miał tak pokierować postępowaniem aby odpowiedzialność za oszustwa kredytowe poniósł K. S., a J. S. miał otrzymać zwrot pieniędzy w kwocie 85.000 zł, które w przeszłości pożyczył K. S.. R. S. miał zaś zostać zwolniony z Aresztu Śledczego. Ostatecznie po rozmowie z M. S., J. S. zdecydował się skorzystać z tej propozycji i wręczył jej pieniądze, które miała przekazać w umówiony sposób J. L. (1). Jak wyjaśnił J. S., przekazanie pieniędzy uzależnił od spełnienia warunku. Mianowicie M. S. miała w ich wspólnym imieniu o wszystkim zawiadomić Prokuraturę (k. 863- 865).

W postępowaniu sądowym J. S. również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Jednocześnie podtrzymał wyjaśnienia złożonego w toku postępowania przygotowawczego (k. 1435 – 1438).

Z kolei **S. K. (1)** słuchany w toku śledztwa przyznał się do stawianego mu zarzutu i złożył wyjaśnienia. Podał, że w związku z zatrzymaniem przez Policję z R. i postawionymi mu zarzutami dotyczącymi paserstwa części samochodowych, obawiał się utraty pracy. Skontaktował się ze swoją ciotką I. Z., która była prawnikiem. Liczył na

poradę z jej strony, ewentualnie liczył na to, że ciotka poleci mu jakiegoś adwokata. Jak podał I. Z. początkowo odpowiedziała, że nie jest w stanie mu pomóc, ale po kilku dniach zadzwoniła do niego i poinformowała, że zna kogoś kto może pomóc. Podała mu numer telefonu do J. L. (1). Skontaktował się więc telefonicznie z J. L. (1), który powiedział mu, że zapoznał się ze sprawą i polecił aby przywieźć pieniądze w kwocie 17.000 zł. Kwota ta miała być przeznaczona dla prokuratora w zamian za wydanie postanowienia o warunkowym umorzeniu śledztwa. S. K. (1) zgromadził pieniądze, umówił się z L. we W. i przekazała żadaną przez niego kwotę (k. 782-784)

Na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2015 roku S. K. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Składając wyjaśnienia ponownie potwierdził w jakich okolicznościach poznał J. L. (1), jak doszło do spotkania i wręczenia mu pieniędzy. Podał, że wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego, podpisał nie czytając ich wcześniej. Wyjaśnił, że był przekonany, iż ma do czynienia z adwokatem. Wprawdzie był zaskoczony miejscem spotkania, ale zależało mu na szybkim rozwiązaniu. Jednocześnie miał zaufanie do ciotki, a przecież to ona poleciła mu tego człowieka. W trakcie spotkania L. nie mówił kim jest, nie powiedział też, że wręczone mu pieniądze będą przeznaczone dla funkcjonariusza publicznego – prokuratora, w zamian za wydanie decyzji o warunkowym umorzeniu postępowania. Nie miał wcześniej kontaktu z adwokatami, nie wiedział jak się takie sprawy załatwia, nie miał też świadomości, że warunkowe umorzenie postępowania nie należy do kompetencji prokuratora (k. 1435, k. 1438-1444).

I. Z. w postępowaniu przygotowawczym złożyła obszernie wyjaśnienia, opisując w jakich okolicznościach poznała J. L. (1) i jednocześnie nie przyznając się do popełnienia zarzucanych jej czynów. P., że pod wpływem słów M. S., przestraszyła się skreślenia z listy aplikantów radcowskich, uległa presji i wręczyła łapówkę J. L. (1), ale następnego dnia, kiedy wszystko przemyślała chciała się wycofać. Jednakże L. wykorzystał jej trudną sytuację życiową, wzbudził w niej zaufanie i obiecywał wspólną przyszłość. Podała także, że została sprowokowana przez M. S. do popełnienia przestępstwa pośrednictwa w płatnej protekcji. Odnośnie zarzutu podżegania S. K. (1) po popełnienia wyżej wymienionego przestępstwa, wyjaśniał, że przekazała mu tylko numer telefonu do J. L. (1). Nie namawiała go natomiast do wręczenia mu pieniędzy (k. 1119 – 1121).

Przed Sądem również nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. Podtrzymała wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym i ponownie podała w jakich okolicznościach poznała L.. Wyjaśniła, że to M. S., przekonała ją, iż w razie postawienia zarzutów R. S., takie zarzuty zostaną również jej postawione, a wówczas zastałaby skreślona z listy aplikantów radcowskich. Przestraszyła się i pod wpływem impulsu przekazała pieniądze J. L. (1). Następnie chciała się wycofać, ale L. poinformowała ją że już jest za późno, a potem aby uspić jej czujność zbliżył się do niej na podłożu prywatnym. O tym, że J. L. (1) jest prokuratorem wiedziała od M. S.. Natomiast S. K. (1) przekazała numer telefonu do L., bo nie miała wcześniej do czynienia ze sprawami karnym i nie umiała mu pomóc. Sądziła, że spotkanie S. K. (1) z J. L. (1) będzie polegało tylko na rozmowie, podczas której L. poinstruuje S. K. (1) o grożących mu konsekwencjach, albo wskaże adwokata do którego winien się udać (k. 1435, k. 1445 – 1458).

Przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia -Śródmieścia toczy się postępowanie karne w sprawie V K 427/15 (V Ds. 81/14 Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu) dotyczące J. L. (1) oskarżonego o czyny z art.230§1 k.k. i inne które obejmuje również oskarżone J. Ś. oraz I. H. o czyny z art. 18 § 3kk. w zw. z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

/okoliczność znana Sądowi z urzędu/

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych mających na celu określenie sprawstwa i winy oskarżonych Sąd dysponował ich wyjaśnieniami złożonymi w postępowaniu przygotowawczym a także składanymi w toku rozprawy.

Ponadto Sąd przesłuchał w charakterze świadków M. S., J. L. (1), J. Ś., I. H., A. P., i J. K., w także odczytał ich zeznania złożone w śledztwie. Z postępowania przygotowawczego odczytał Sąd również zeznania S. K. (2) i W. K..

Nadto Sąd dysponował ujawnionymi dowodami w postaci protokołów oględzin akt, przeszukania, zatrzymania, oględzin telefonów komórkowych, pisma Prokuratury Okręgowej w Poznaniu, opinii sądowo-psychiatrycznej, które to dokumenty Sąd ocenił jako rzetelne.

Ustalenia w zakresie dotychczasowego trybu życia oskarżonych oraz ich sytuacji majątkowej Sąd oparł na danych osobowych podawanych przez oskarżonych, a także danych o ich karalności.

Przechodząc do oceny wyjaśnień oskarżonego J. S. zdaniem Sądu, jawią się one jako częściowo niewiarygodne. Sąd dał im wiarę w tym w zakresie w jakim, oskarżony przyznał się do przekazania M. S. pieniędzy w kwocie 11.000 zł, które zgodnie z wcześniejszymi uzgodnieniami miała wręczyć J. L. (1) w kwocie 13.500 zł.

Nie przekonała natomiast Sądu argumentacja, że to M. S. skłoniła go do spotkania z J. L. (1), a oskarżony chciał jej tylko pomóc. Już aranżując spotkanie, na które zaprosił także A. P. i J. K., oskarżony J. S. był zainteresowany, uniknięciem odpowiedzialności karnej za oszustwa kredytowe. Jego koledzy - jak wskazywały ich relacje - od początku, podejrzewali, że mają do czynienia z oszustem i nie ufali J. L. (1).

O ile A. P. nie był powiązany ze sprawą oszustw, o tyle J. K. miał w sprawie status podejrzanego, a mimo tego od samego początku nie zamierzał skorzystać z pozycji J. L. (1). O swoich wątpliwościach obaj mężczyźni poinformowali J. S., gdyż widzieli, że się waha.

Wręczając więc pieniądze „fałszywemu prokuratorowi” J. S. dążył do uniknięcia odpowiedzialności karnej oraz odzyskania kwoty 85.000 zł, pożyczonej w przeszłości K. S., a jednocześnie miał świadomość bezprawności swojego czynu, skoro jak twierdzi, zobowiązał M. S. do złożenia zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa także w jego imieniu.

Z kolei oceniając wyjaśnienia drugiego z oskarżonych w niniejszej sprawie S. K. (1), Sąd dał wiarę tym złożonym na etapie postępowania przygotowawczego. Zarówno w śledztwie jak i na rozprawie oskarżony wyjaśnił w jakich okolicznościach nawiązał kontakt z J. L. (1), a następnie w jaki sposób doszło do wręczenia mu pieniędzy i w jakiej kwocie. Oskarżony nie przeczył, iż w zamian za pieniądze J. L. (1) miał załatwić warunkowe umorzenie postępowania. Nie miał przy tym znaczenia fakt, że oskarżony nie miał świadomości, że wydanie postanowienia w tym przedmiocie nie leży w kompetencji prokuratora.

W toku postępowania oskarżony nie kwestionował, że do wręczenia pieniędzy doszło i że przekazał je osobiście. Z jego wyjaśnień wynikało, natomiast, że J. L. (1) podczas spotkania na parkingu w okolicach Centrum Handlowego (...), poinformował go iż jest prokuratorem z W..

Tym samym jako nieprzekonujące należało ocenić wyjaśnienia złożone na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2015 r., z których wynikało, że S. K. (1) był przekonany, iż ma do czynienia z adwokatem. Przeczyły temu choćby okoliczności w jakich doszło do spotkania. Nie można pominąć, że oskarżony na rozprawie sam przyznał, że miejsce spotkanie go zdziwiło, ale to J. L. (1) miejsce ustalił mówiąc że się spieszy (por. k.1440). Według tej relacji J. L. (1) nie mówił na co mają być przeznaczone te pieniądze, jednocześnie jednak S. K. (1) nie umiał w sposób przekonujący wskazać dlaczego rozmowa o tak ważnej dla niego życiowo sprawie odbyła się w pośpiechu, na parkingu, a pieniądze zostały wrzucone do schowka w skuterze, a na ich przyjęcie nie został wystawiony żaden dokument.

Także twierdzenie, że przyznanie się do winy na etapie postępowania przygotowawczego, było spowodowane sugestią przeprowadzającego czynności, jawiło się za wyłącznie przyjętą przez oskarżonego linią obrony.

Jako częściowo niewiarygodne uznał Sąd także wyjaśnienia oskarżonej I. Z.. Oceniając jej wyjaśnienia, nie można tracić z pola widzenia, że oskarżona jest z wykształcenia prawnikiem, a w czasie kiedy przekazywała pieniądze J. L. (1) była aplikantką trzeciego roku aplikacji radowskiej. Wiedza o penalizacji czynów płatnej protekcji zarówno biernej jak i czynnej, jest dość powszechna i nie wymaga szczegółowej znajomości prawa. Należy jednak oczekiwać od osoby legitymującej się wykształceniem prawniczym, aspirującej do wykonywania w przyszłości jednego z prestiżowych

zawodów, szczególnej czujności przy podejmowaniu działań i czynności na gruncie prywatnym i składaniu oświadczeń woli.

Tym bardziej niezrozumiałe były wyjaśnienia oskarżonej, dotyczące obaw przed skreśleniem z listy aplikantów radcowskich i dążenie do uniknięcia konsekwencji prawnych podejmowanych decyzji metodami sprzecznymi z obowiązującymi przepisami prawa.

W tym kontekście jako naiwne jawią się także wyjaśnienia oskarżonej związane z tym, że to M. S. przekonała ją do spotkania z J. L. (1) i wzbudziła w niej obawy, co z kolei skłoniło oskarżoną do wręczenia „falszywemu prokuratorowi” korzyści majątkowej w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy toczącej się w Prokuraturze Rejonowej dla Wrocławia Stare Miasto.

Nawet jeśli rzeczywiście następnie J. L. (1), zbliżył się do oskarżonej i deklarował wspólną przyszłość to w realiach niniejszej sprawy winna wykazać się większą czujnością i stanowczością.

Wątpliwości Sądu budzi też fakt, iż skoro po wręczeniu pieniędzy J. L. (1), powzięła wątpliwości i chciała się wycofać z transakcji, dlaczego przekazała następnie numer do J. L. (1) swojemu siostrzeńcowi. Argumentacja, że w tym czasie oskarżona, w związku z licznymi problemami natury osobistej, była w kiepskiej formie psychicznej i w związku z tym nie myślała racjonalnie, nie znajduje uzasadnienia, w świetle w opinii sądowo – psychiatrycznej.

Brak było w ocenie Sądu natomiast podstaw do tego, aby odmówić wiarygodności zeznaniom świadka M. S.. W toku całego postępowania świadek z dużą starannością starała się podać okoliczności popełnionych przez oskarżonych czynów. M. S. zrelacjonowała przebieg zdarzeń poczynając od faktu aresztowania jej męża. Nie zaprzeczała, że sama wręczyła J. L. (1) korzyść majątkową, dążąc do uwolnienia R. S. z aresztu. Podała w jakich okolicznościach poznała J. L. (1), w jaki sposób i w jakiej kwocie wręczyła mu pieniądze. Nie zaprzeczała przy tym, że sama była inicjatorem spotkania z L. oraz że mu zaufała. Wskazała w jaki sposób doszło do spotkania L. z I. Z. a także z J. S.. Była też naocznym świadkiem wręczenia L. pieniędzy przez I. Z.. W ocenie Sądu zeznania M. S. były konsekwentne, logiczne, spójne i szczerze.

Nie budziły wątpliwości Sądu także relacje składane przez J. L. (1), który wskazał kto w jakiej kwocie i w jakich okolicznościach wręczył mu pieniądze. Potwierdził, że przyjął kwotę 11.000 zł od I. Z., kwotę 17.000 zł od S. K. (1) oraz jak wskazał kwotę 8.000 zł od J. S., którą przekazała mu M. S..

W zamian za te pieniądze, miał podjąć czynności zmierzające do uniknięcia odpowiedzialności karnej przez te osoby, jednakże nie zrobił nic w tych sprawach, gdyż nie posiadał żadnych znajomości ani kontaktów w prokuraturze ani też w sądzie.

Wskazał jednocześnie, że w sprawie S. K. (1) o pomoc poprosiła go I. Z..

Jako logiczne, konsekwentne i spójne Sąd uznał także zeznania J. Ś. oraz I. H., które potwierdziły w swoich zeznaniach w jaki sposób poznały J. L. (1) oraz jak doszło do zaangażowania go w sprawę M. S.. Jednocześnie żadna z tych kobiet nie miała wiedzy o powiązaniach oskarżonych w J. L. (1), a w szczególności o wręczonych przez nich korzyściach majątkowych.

Sąd nie znalazł także podstaw aby kwestionować wiarygodność zeznań S. K. (2) i W. K., odczytanych za zgodą stron z postępowania przygotowawczego, choć w niewielkim tylko zakresie, ich zeznania okazały się pomocne podczas ustalenia stanu faktycznego. Świadcówką są rodzicami oskarżonego S. K. (1), a ich wiedza na temat okoliczności dotyczących niniejszej sprawy sprowadzała się jedynie do informacji podanych im przez syna. Potwierdzili jedynie, że pożyczili S. K. (1) pieniądze na załatwienie sprawy karnej związanej z paserstwem. Nie mieli natomiast zupełnie wiedzy odnośnie czynu popełnianego przez I. Z., a tym bardziej J. S..

Także w niewielkim zakresie wykorzystał Sąd zeznania świadków A. P. oraz J. K.. Obaj mężczyźni uczestniczyli w spotkaniu J. S. z J. L. (1) na parkingu przy Centrum Handlowym (...). Byli jedynie świadkami propozycji złożonej

przez J. L. (1), a polegającej na złożeniu przez J. S. i J. K. zeznań mających na celu wskazanie na winę i sprawstwo K. S., co w konsekwencji doprowadzić miało do zwolnienia R. S. z aresztu i do odzyskania przez J. S. pieniędzy w kwocie 85.000 zł. Z relacji świadków wynikało, jednak, że na spotkaniu tym nie padły żadne konkretne kwoty ani deklaracje co do ich uiszczenia. Obaj świadkowie potwierdzili, że J. S. zastanawiał się nad skorzystaniem z tej propozycji ale w ich obecności nie doszło do wręczenia korzyści majątkowej.

Sąd dał wiarę załączonej do akt dokumentacji, w postaci protokołów oględzin akt postępowania przygotowawczego przeciwko R. S. a także przeciwko I. Z., protokołów zatrzymań S. K. (1) a także J. S., protokołów przeszukania tych oskarżonych, protokołów oględzin ich telefonów komórkowych, informacji z dnia z dnia 09.12.2013 r. dotyczącej S. K. (1) nadesłanej przez Prokuraturę Okręgową w Poznaniu wraz z załącznikami, aktowi oskarżenia w sprawie III K 78/15 oraz dokumentom dotyczącym aplikacji radcowskiej złożonym w toku postępowania przez I. Z.. Żadna ze stron nie kwestionowała bowiem treści jakiegokolwiek dokumentu załączonego do sprawy.

Jako pełną i jasną Sąd ocenił opinię biegłych z zakresu psychiatrii. A mając na uwadze, że została wydana po badaniu oskarżonej I. Z., zawiera sprawozdanie z przeprowadzonych czynności, a wnioski w niej zawarte są logiczne i sprecyzowane jednoznacznie nie było podstaw do podważania jest wiarygodności i autentyczności.

Sąd nie znalazł także powodów, aby odmówić wiarygodności informacjom przekazanych przez Krajowy Rejestr Karny odnośnie każdego z oskarżonych, albowiem pochodzą od uprawnionego do ich wydania podmiotu i noszą cechy dokumentów urzędowych.

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów sprawstwo i wina oskarżonych nie budziły wątpliwości.

Należało mieć jednak na uwadze, że postępowanie dotyczące J. L. (1) tj. V K 427/15 obejmujące co sądowi wiadomym z urzędu m.in. zarzuty powiązane z osobami J. S., S. K. (1) oraz I. Z., nie zostało jeszcze prawomocnie zakończone, co wymagało zmiany opisu czynów przypisanych oskarżonym.

Sąd przyjął zatem iż oskarżony J. S. dopuścił się popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od maja 2013 roku do czerwca 2013 roku we W., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu udzielił korzyści majątkowej w kwocie 11.000 złotych ustalonej osobie podającej się za Prokuratora Apelacyjnego w zamian za podjęcie działań mających na celu uniknięcie przez niego odpowiedzialności karnej za ewentualnie ujawnione w przyszłości, przestępstwa oszustw kredytowych w toku śledztwa nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową dla Wrocławia Stare Miasto we W. pod sygn. Akt 2 Ds 327/12 a prowadzonego przez Delegaturę Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego we W., mając świadomość że działanie tej osoby było bezprawne, co wyczerpywało znamiona przestępstwa z art.230a§1 k.k. w zw. z art.12 k.k.

S. K. (1) w ocenie Sądu popełnił przestępstwo z art.230a§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. polegające na tym, że w okresie od 1 maja 2013 roku do 30 maja 2013 roku we W., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu udzielił korzyści majątkowej w kwocie 17.000 złotych ustalonej osobie podającej się za Prokuratora Apelacyjnego, w zamian za podjęcie działań mających na celu uniknięcie przez niego odpowiedzialności karnej za przestępstwo paserstwa samochodu marki A. (...) pochodzącego z kradzieży, odnośnie którego Prokuratura Rejonowa w Rawiczu pod sygnaturą akt Ds 211/13 nadzorowała postępowanie przygotowawcze, mając świadomość że działanie tej osoby było bezprawne

Natomiast I. Z. dopuściła się dwóch czynów, a mianowicie:

1) w okresie od 1 maja 2013 roku do 30 maja 2013 roku we W., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu udzieliła korzyści majątkowej w kwocie 11.000 złotych ustalonej osobie podającej się za Prokuratora Apelacyjnego w zamian za podjęcie działań mających na celu uniknięcia przez nią odpowiedzialności karnej za przestępstwa oszustw kredytowych odnośnie których Prokuratura Rejonowa dla Wrocławia Stare Miasto we W. pod sygn. Akt 2 Ds 327/12 nadzorowała postępowanie przygotowawcze prowadzone przez Delegaturę

Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego we W., mając świadomość że działanie tej osoby było bezprawne, co stanowi przestępstwo z art.230a§1 k.k. w zw. z art.12 k.k.

2) w okresie od 1 maja 2013 roku do 30 maja 2013 roku w T. , działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia przez ustaloną osobę podającą się za Prokuratora Apelacyjnego korzyści majątkowej w kwocie 17.000 złotych udzieliła tej osobie pomocy w popełnieniu przestępstwa biernej płatnej protekcji w ten sposób że nakłoniła S. K. (1) do skorzystania z oferty tej osoby w zamian za podjęcie działań mających na celu uniknięcie przez S. K. (1) odpowiedzialności karnej za przestępstwo paserstwa samochodu marki A. (...) pochodzącego z kradzieży, odnośnie którego Prokuratura Rejonowa w Rawiczu pod sygnaturą akt Ds 211/13 nadzorowała postępowanie przygotowawcze, mając świadomość że działanie tej osoby było bezprawne, co stanowi przestępstwo z art.18§3 k.k. w zw. z art. 230§1 k.k. w zw. z art.12 k.k.

Zachowania podjęte przez oskarżonych J. S., S. K. (1) a także I. Z. w zakresie pierwszego z przypisanych jej czynów polegało na udzieleniu korzyści majątkowej ustalonej osobie - J. L. (1)- podającej się za Prokuratora Apelacyjnego w zamian za podjęcie działań mających na celu uniknięcia przez nich odpowiedzialności karnej. Tym samym oskarżeni zrealizowali znamiona przestępstw z art.230a§1 k.k.

Nie ulega bowiem wątpliwości że oskarżeni przekazali J. L. (1) pieniądze a J. L. (1) miał w zamian za nie podjąć się czynności, dzięki którym postępowania karne dotyczące oskarżonych miały zostać zakończone w sposób dla nich korzystny.

Nie miało przy tym znaczenia czy J. L. (1), który w rzeczywistości nie był prokuratorem, za którego się podawał, podjął się takich działań, bowiem przestępstwo kwalifikowane z art.230a§1 k.k. ma charakter formalny tym samym skutek w postaci wywarcia wpływu na organy prowadzące postępowanie karne nie musiał nastąpić.

Odnośnie drugiego z czynów przypisanych I. Z. Prokurator trafnie wskazał na jego kwalifikację z art.18§3 k.k. w zw. z art.230§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. bowiem zachowanie oskarżonej polegało na tym, że udzieliła pomocy J. L. (3) w uzyskaniu korzyści majątkowej w kwocie 17000 zł w ten sposób nakłoniła S. K. (1) do skorzystania z oferty J. L. (1) w zamian za podjęcie działań mających na celu uniknięcie przez S. K. (1) odpowiedzialności karnej za przestępstwo paserstwa samochodu marki A. (...) pochodzącego z kradzieży, odnośnie którego Prokuratura Rejonowa w Rawiczu pod sygnaturą akt Ds 211/13 nadzorowała postępowanie przygotowawcze, mając świadomość że działanie tej osoby było bezprawne. W wyniku działania I. Z. J. L. (1) miał w ten sposób uzyskać korzyść majątkową która to w ocenie Sądu była objęta zamiarem działania oskarżonej.

W ocenie Sądu działanie oskarżonych było zawinione. Oskarżeni są bowiem osobami dorosłymi, znającymi konsekwencje swoich działań, nie zachodziły również żadne uzasadnione wątpliwości co do powyższych okoliczności.

Wymierzając oskarżonym kary za przypisane czyny Sąd kierował się wskazaniem art.53 k.k., a zatem w pierwszej kolejności granicami zagrożenia ustawowego czynów z art.230a§1 k.k. jak i z art.230§1 k.k. karą od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kar Sąd baczyl, aby ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oraz społecznej szkodliwości popełnionych przez nich czynów.

Sąd uznał, że wymierzona wobec każdego z oskarżonych kara 2 lat pozbawienia wolności będzie adekwatna do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynów oraz uczyni zadość wymaganiom art. 53 § 1 i § 2 k.k.

W przekonaniu Sądu kary pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze spełnią stawiane karze cele zapobiegawcze i wychowawcze w odniesieniu do oskarżonych. Winny one unaocznic oskarżonym naganność ich zachowania oraz zapobiec powrotowi do naruszania przez nich porządku prawnego.

Natomiast w ramach prewencji ogólnej wymierzona oskarżonym kara, z jednej strony powinna odstraszać potencjalnych sprawców tego rodzaju występów, a z drugiej ukazując naganność tego rodzaju zachowań oraz nieuchronność kary, winna pozytywnie kształtować świadomość prawną społeczeństwa.

Wymierzając kary Sąd miał również na uwadze dotychczasowy tryb życia oskarżonych.

Kierując się powyższymi wskazaniem Sąd wymierzył oskarżonym za każdy z przypisanych im czynów karę 2 lat pozbawienia wolności zatem w dolnej granicy zagrożenia ustawowego.

Orzekając karę łączną wobec oskarżonej I. Z. Sąd miał na uwadze że możliwe do orzeczenia była kara od 2 do 4 lat pozbawienia wolności.

Sąd orzekł wobec oskarżonej karę łączną 2 lat pozbawienia wolności a zatem z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji uznając, że przemawia za tym z jednej strony bliskość czasowa czynów oraz podobny sposób ich popełnienia, a z drugiej miał na uwadze aby kara łączna stanowiła odzwierciedlenie zawartości kryminalnej wszystkich czynów jednostkowych pamiętając jednak, że nie może ona stanowić premiowania zachowań polegających na popełnianiu większej ilości czynów zabronionych.

Analiza przesłanek do warunkowego zawieszenia wykonania kary prowadzi do wniosku, że zostały one spełnione wobec wszystkich oskarżonych.

Mając na uwadze że orzeczenie zapadło po 01 lipca 2015r. Sąd zdecydował o zastosowaniu wobec oskarżonych przepisów względniejszych którymi były uprzednio obowiązujące, zarówno mając na uwadze okoliczności związane z zasadami orzekania kary łącznej, jak dotyczące możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary, w tym również konieczności nałożenia obowiązków wskazanych w art.72 k.k.

Przyjmując pozytywną prognozę kryminologiczną odnośnie wszystkich oskarżonych Sąd zawiesił wykonanie kar pozbawienia wolności, w tym kary łącznej orzeczonej wobec I. Z. na okres próby 3 lat. W ocenie Sądu jest to okres wystarczający na zapewnienie prewencyjnego oddziaływania na oskarżonych, jak i dla weryfikacji postawionej prognozy kryminologicznej.

Na podstawie art. 71§ 1 k.k. w zw. z art. 33 §1 i 3 k.k., Sąd orzekł wobec każdego z oskarżonych grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych po 20 złotych, albowiem jej wymierzenie na innej podstawie nie było możliwe.

Wymierzając grzywnę Sąd miał na uwadze możliwości zarobkowe i majątkowe oskarżonych uznając, że będą oni w stanie sprostać wykonaniu powyższych kar.

Na poczet orzeczonych kar grzywnien Sąd na podstawie art.63§1 k.k. zaliczył oskarżonym okresy ich zatrzymania wynikająca z protokołów zatrzymania, przyjmując iż jeden dzień zatrzymania jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny.

Orzeczenie o kosztach należnych obrońcy z urzędu oskarżonej I. Z. Sąd oparł na treści art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze oraz §19 oraz §14 ust.1 pkt 2 i ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, mając na uwadze ilość terminów rozpraw w których obrońca uczestniczył oraz należny podatek od towarów i usług.

Kierując się sytuacją finansową oskarżonych Sąd na podstawie art.642§1 k.p.k. zwolnił ich od ponoszenia kosztów sądowych, zaś na podstawie art.17 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych od należnych opłat, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.